

Arrest

nr. 215 313 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2016 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd, gezien het inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 augustus 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, en geboren in 1979, wordt op 8 januari 2001 gemachtigd tot verblijf in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, middels een aanvraag die door zijn moeder was ingediend.

Op 14 september 2005 wordt verzoeker van ambtswege geschrapd.

Op 29 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving, deze wordt geweigerd op 9 juli 2009 door een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 11 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder.

Op 22 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 43 958 van 27 mei 2010.

Tussen eind 2010 en begin 2011 bevindt verzoeker zich in de gevangenis.

Op 28 februari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 17 maart 2011 wordt verzoeker gerepatriëerd.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen en op 24 augustus 2011 dient hij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder.

Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Gent de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 85 178 van 25 juli 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 mei 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder.

Op 29 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad nr. 122 960 van 24 april 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 augustus 2014 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder.

Op 11 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad nr. 152 972 van 21 september 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 augustus 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 12 augustus 2016 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13*sexies*).

Op 22 augustus 2016 dient verzoeker via zijn gevolmachtigde advocaat een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder. Er wordt een bijlage 19*ter* afgeleverd en een attest van immatriculatie.

Op 24 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de afgifte van de bijlage 19*ter* en van het attest van immatriculatie onwettig en dus als onbestaande wordt beschouwd, omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

*“J. R., E. R., Nationaliteit Chili, Geboren op (...) 1979,
Verblijvende te (...) NN (...)”*

U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat u betekend werd dd. 12.08.2016, alsook van ettelijke bevelen om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 12.03.2012, 22.11.2013 en 26.02.2015.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing.

In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van de aanvraag aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd. Dit vindt steun in een recent arrest van de Raad van State nl. arrest 235.596 van 09.08.2016.”

Op 7 oktober 2016 wordt verzoeker repatrieerd.

Bij arrest van de Raad nr. 181 882 van 7 februari 2017 wordt het beroep tegen de beslissingen van 12 augustus 2016 (bijlage 13septies en bijlage 13sexies) verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

2.2. Verzoeker werd op 7 oktober 2016 repatrieerd. Tegen huidige bestreden beslissing werden volgende middelen aangevoerd:

“1. Eerste middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn moeder, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt2.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken3.

Dat door verweerder geenszins wordt rekening gehouden met de vaststelling dat verzoeker zich reeds op 10 juni 2016 had aangeboden bij het Dienstencentrum Gentbrugge teneinde een nieuwe aanvraag F-kaart in te dienen (cf. stuk 2).

Dat hij bij deze aanvraag alle noodzakelijke stukken had neergelegd.

Echter door de medewerkster bij het Dienstencentrum Gentbrugge werd ten onrechte toen verzoeker ook nog gevraagd een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder neer te leggen.

Omdat verzoeker dit toen niet kon neerleggen, gezien zijn moeder met vakantie was, werd de aanvraag toen niet geacteerd.

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M.

Het arrest Mokrani/Frankrijk stelt vast dat bij betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen om te genieten van de bescherming van het art. 8 E.V.R.M. bijkomende elementen dienen te worden aangetoond zoals bv het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarige kind ten aanzien van de ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, ...

Hoewel verweerder op de hoogte is dat verzoeker sedert zijn aankomst in België steeds heeft samengewoond met zijn moeder (dit blijkt immers voldoende uit de opeenvolgende aanvragen Fkaart van verzoeker en verzoekers nieuwe aanvraag dd. 22.08.2016), heeft hij in de bestreden beslissing echter nagelaten op een afdoende te motiveren waarom deze jarenlange samenwoonst van moeder en zoon niet in aanmerking kan worden genomen als het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan gewone affectieve banden waardoor de gezinsband tussen verzoeker en zijn moeder wel degelijk de bescherming geniet van het art. 8 E.V.R.M .

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Verweerder heeft immers nagelaten een grondig onderzoek in te stellen alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoekers.

2. Tweede middel : schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

Dat de bestreden beslissing, welke verzoekers raadsman op 26.08.2016 werd betekend, niet in een wet of KB is voorzien, waardoor deze beslissing in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat het hem opgelegde inreisverbod en de hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten verzoeker verhinderen een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Dat evenwel geen enkele wettelijke bepaling verhindert ingevolge een inreisverbod of bevelen om het grondgebied te verlaten een (nieuwe) aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter Vw. in België in te dienen.

Dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag voor een verblijfskaart niet in aanmerking te nemen en de afgeleverde bijlage 19ter (een attest van immatriculatie werd niet afgeleverd) als illegaal en onbestaande te beschouwen.

Dat derhalve de loutere verwijzing naar de verzoeker eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod geenszins als een afdoende motivatie kan geschouwd worden van de verzoekers raadsman op 26.08.2016 betekende beslissing.

Dat verweerder nalaat de wettelijke bepalingen te vermelden waarop hij zich steunt om verzoeker een beslissing te betekenen enkel en alleen gemotiveerd met een verwijzing naar het inreisverbod en naar de eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat der derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik. Dat verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 135.627 van 19 december 2014, nr. 139.567 van 26 februari 2015 en nr. 142.682 van 2 april 2015⁴ waarin werd geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren.”

Hieruit blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds augustus 2011 drie aanvragen gezinshereniging in functie van zijn moeder heeft ingediend, die alle drie werden behandeld en na onderzoek werden geweigerd. In de eerste weigeringsbeslissing wordt vermeld dat verzoeker geen bewijzen heeft vorgelegd dat hij ten laste was van zijn moeder, in de tweede weigeringsbeslissing wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belg niet toereikend zijn, in de derde weigeringsbeslissing wordt vermeld dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat de referentiepersoon heden niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt. De beroepen tegen deze beslissingen werden verworpen.

In de arresten die betrekking hebben op deze twee eerste beslissingen, met name nr. 85 178 van 25 juli 2012 en nr. 122 960 van 24 april 2014 wordt inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM gesteld dat in geval van gezinsleven tussen meerderjarigen een band van afhankelijkheid moet worden aangetoond en dat noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier elementen kunnen worden gehaald op grond waarvan een dergelijke band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder kan worden vastgesteld, zodat wordt geconcludeerd dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In het arrest dat betrekking heeft op de derde beslissing, nr. 152 972 van 21 september 2015, werd de schending van artikel 8 van het EVRM niet aangevoerd en niet behandeld.

In het arrest van de Raad nr. 181 882 van 7 februari 2017 waarbij het beroep tegen de beslissingen van 12 augustus 2016 (bijlage 13septies en bijlage 13sexies) verworpen, wordt het volgende overwogen inzake artikel 8 van het EVRM:

“De Raad dient om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn moeder dermate hecht zijn dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De verzoeker wijst erop dat hij reeds jarenlang met zijn moeder samenwoont. Evenwel oordeelde het EHRM dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Door louter te argumenteren dat hij “sedert zijn aankomst in België steeds heeft samengewoond met zijn moeder”, maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke elementen is gebeurd, noch dat ze kennelijk onredelijk zou zijn.

(...)

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.”

In huidig verzoekschrift voert verzoeker opnieuw aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de jarenlange samenwoning van moeder en zoon “niet in aanmerking kan worden genomen als het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan gewone affectieve banden waardoor de gezinsband tussen verzoeker en zijn moeder wel degelijk de bescherming geniet van het art. 8 E.V.R.M.”.

In deze sluit de Raad zich aan bij wat in de vorige arresten over verzoekers gezinsleven werd gesteld, met name dat er geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is omdat verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen hem en zijn moeder en dat de loutere samenwoning met zijn moeder niet volstaat om een afhankelijkheidsband van de ene ten opzichte van de andere aan te tonen.

De afhankelijkheidsverhouding werd bijgevolg onderzocht. Er wordt geen informatie bijgebracht dat verzoekers Belgische moeder momenteel niet meer in België zou verblijven.

In deze benadrukt de Raad ook dat de drie voorgaande aanvragen tot gezinshereniging van verzoeker inhoudelijk werden onderzocht. Er werd bijgevolg rekening gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker.

2.4. Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, gelet op zijn repatriëring op 7 oktober 2016 -dit is meer dan twee jaar geleden- en gelet op het feit dat verzoeker intussen vanuit het buitenland geen stappen heeft ondernomen, antwoordt de advocaat van verzoeker dat zij zich gedraagt naar de wijsheid.

Gelet op de onderzoeken die de Belgische autoriteiten reeds hebben verricht naar de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en naar de eventuele afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische moeder en gelet op het feit dat er ter zitting geen enkel element wordt aangevoerd inzake het belang, wordt vastgesteld dat verzoeker in voorliggend geval geen actueel belang meer heeft bij zijn beroep.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET